

afgivet udtalelser om forståelser og fortolkninger af gældende vedtægter. Dette gælder også sognekommunale vedtægter, idet spørgsmål er blevet forelagt af eller gennem amtsrådet. Erfaringen viser, at parterne praktisk taget altid har bøjet sig for indenrigsministeriets afgørelser.

Som også anført af kommunallovskommissionen (Betænkning pag. 127) må det stærkt understreges, at det forhold, at vedtægtsgodkendelsen henlægges til indenrigsministeren, ikke strider mod en decentraliseringstendens eller mod anerkendelsen af det lokale elements værdi i tilsynsudøvelsen. I styrelsesvedtægterne tages ikke stilling til, om statslige eller kommunale myndigheder skal være kompetente til at træffe afgørelser inden for de forskellige lovgivningsområder, lige så lidt som vedtægterne beskæftiger sig med det materielle indhold af kommunalbestyrelsernes eller tilsynsmyndighedernes beslutninger.

Spørgsmål 36:

Ministerens kommentarer til vedlagte henvendelser udbedes:

Henvendelse fra Provinshandelskammeret.

Henvendelse fra Den danske Købstadsforening.

Henvendelse fra borgmesteren på Frederiksberg.

Svar:

I. ad henvendelse fra Provinshandelskammeret af 1. februar 1967:

Der protesteres i Provinshandelskammerets henvendelse mod, at styrelseslovforslaget ophæver den i købstadkommunallovens § 10, stk. 3, hjemlede obligatoriske høring af den stedlige handelsstandsforening — forudsat denne er tilsluttet Provinshandelskammeret — i tilfælde, hvor pladser i byrådets stående udvalg til forvaltning af havnen i henhold til kommunens styrelsesvedtægt skal besættes med personer uden for byrådets midte.

Provinshandelskammeret ønsker tværtimod handelsstandsforeningernes indflydelse i havneudvalgene styrket derved, at der gives handelsstandsforeningerne ikke blot indstillingsret, men en egentlig besættelsesret til én eller flere pladser i kommunal-

bestyrelsens stående udvalg til havnens forvaltning.

Der er formentlig en del, der kan tale for at åbne mulighed for, at repræsentanter for en kommunes erhvervsliv kan deltage i det kommunale havneudvalgs arbejde. Styrelseslovforslaget opretholder da også bestemmelsen om, at det i styrelsesvedtægten kan bestemmes, at personer, der ikke er medlem af kommunalbestyrelsen, kan vælges til medlem af havneudvalget, hvis de er villige dertil (§ 19, stk. 3, 2. pkt.).

Der er i realiteten ingen større forskel mellem købstadkommunallovens og styrelseslovforslagets bestemmelser på dette punkt. De stedlige handelsstandsforeninger (og andre interesserede) kan efter lovforslaget stadig over for kommunalbestyrelsen fremsætte ønsker om besættelse af pladser i havneudvalgene, men kommunalbestyrelsen afgør frit — som tilfældet er også efter den gældende lovgivning — om man vil imødekomme de fremsatte ønsker. Man har i styrelseslovforslaget alene fjernet den lovbestemte høring af handelsstandsforeningerne, idet der ikke ses at foreligge nogen speciel begrundelse for at give handelsstandsforeningerne — fremfor f. eks. havnearbejdernes fagforening — en lovfæstet indstillingsret.

For så vidt angår Provinshandelskammerets ønske om en egentlig ret til at besætte pladser i havneudvalget, må der peges på, at imødekommelsen af et sådant ønske vil være i direkte modstrid med de hensyn, der ligger bag såvel købstadkommunallovens som styrelseslovforslagets bestemmelser om stående udvalg. Disse udvalg er tillagt udøvende myndighed på kommunalbestyrelsens vegne, og kommunalbestyrelsen må derfor være bestemmende med hensyn til valg af de personer, der skal deltage i udøvelsen af denne myndighed. Det kan i denne forbindelse nævnes, at selv det sociale udvalg, der dog ved lovgivningen er tillagt en række beføjelser uafhængig af kommunalbestyrelsen, udelukkende består af medlemmer valgt af kommunalbestyrelsen.

Dersom den stedlige handelsstandsforening (og eventuelt andre) ønskes tillagt en direkte besættelsesret til pladser i det udvalg, der skal varetage den umiddelbare forvaltning af havnens anliggender, bør